

Rabvusvabeliste bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

Tormi kütkeis

**Teised kirjastuselt Ersen ilmunud
Barbara Freethy raamatud:**

Ära ütle ühtegi sõna

* * *

SARJAD

CALLAWAY PEREKONNA ROMAANID

Sel ööl

See on siis armastus

PIKSELÖÖGI TRILOOGIA

Tormi kütkeis

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

Tormi kütkeis

Inglise keelest tõlkinud Nora Teras

ERSEN

Barbara Freethy
Beautiful Storm
2015

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, kohad ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud fiktiivselt. Kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade, organisatsioonide või inimestega, kas elavate või surnutega, on vaid kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evi Laido
Korrektor Mari Mets

Copyright © 2015 Barbara Freethy
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

M06328717
ISBN 978-9949-82-085-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Viimase tunni aja jooksul oli tuul pilved ookeanilt kohale puhunud, mööda Miami rannikut liikus septembrikuu lõpu tormi ähvardav elaimus. Käes oli pärastlõuna, kell oli alles viis läbi, kuid taevas oli tõmbunud juba öiselt pimedaks.

Alicia Monroe sõitis mööda Florida Rickenbackeri teetammi ja oli teel väikesel Key Biscayne'i saarel asuvasse Virginia Key rahvusparki. Enamik autodest liikus vastassuunas, kuna saarel tekkis suurte tormide tagajärjel sageli üleujutusi. Riikliku ilmateenistuse andmetel pidi torm tooma lisaks tugevale tuulele ja äikesele kaasa vähemalt viieteistkümne sentimeetrise veetaseme tõusu.

Alicia vajutas tugevamini gaasi. Kui rattad märjal teel juba vibama kippusid, käskis hää! tema peas hoogu maha võtta ja tuletas meelde, et ükski foto ei tasu eluga riskimist, aga adrenaliin, mis tema kehast läbi sööstis, tegi aeglustamise võimatuks.

Äikesetormid olid Aliciat lummanud kogu elu. Lapsena oli ta kuulunud, kuidas tema maiast vaarema oli jutustanud lugusid äikesejumalatest. Ka tema isa oli rääkinud talle imepärastest sinistest tulekeradest ja punastest lõõmavatest haldjatest, keda ta oli kohanud oma lendudel esmalt mereväepiloodina ja seejärel tsiviil-lendurina.

Teda olid nende lood kütkestanud, aga ülejäänud perekonnas olid need tekitanud piinlikkust ja häbi, eriti kui isa oli hakanud oma jutte ka väljaspool pereringi rääkima. Ei Alicia ema ega tema õde või vend

olnud liialt vaimustatud faktist, et kunagisele mereväekangelasele olid inimesed nüüd andnud hüüdnime Välgumees.

Valutorge käis temast läbi, kui ta mõtles isale ja tobedale hüüdnimele, mis oli olnud justkui ettekuulutuseks tema traagilisele hukkumisele tugevas äikesetormis mõni aasta hiljem.

Alicia oli olnud kuueteistkümnepäevane, kui isa oli teinud oma viimase õhulennu. See oli olnud tavapärase tellimusreis, isa pidi viima jahiseltskonna mägedesse ja siis üksinda koju tagasi pöörduma, aga pärast seda, kui isa oli mehed sihtkohas maha pannud, oli lennuk sattunud tugeva tormi kätte. Kui sadu oli viimaks lakanud ja päike välja tulnud, ei olnud isast ega lennukist enam jälgegi. Ta oli kuhugi Mehhiko lahe kohale sõna otseses mõttes haihtunud.

Kõik arvasid, et ta oli alla kukkunud. Mitu otsingumeeskonda oli saadetud otsima seda, mis temast või vähemalt tema lennukist alles oli jäänud, aga need rühmad olid tühjalt tagasi tulnud. Kuidas oli võimalik, et mees ja tema väikelennuk võisid maamunalt nii täielikult kaduda, tundus uskumatu ja arusaamatu ja Alicia oli püüdnud aastaid sellele vastust leida, kuid siiani ei olnud see tal õnnestunud.

Juhtunud oli hoopis see, et Alicia endas oli tärganud kirklik huvi äikesetormide pildistamise vastu.

Tema õde Danielle arvas, et Alicia otsib igas välgusähvatuses oma isa. Vend Jake arvas, et ta on hull ja ema Joanna soovis lihtsalt, et ta lõpetaks Emakese looduse kannatuste proovilepaneku ega tormaks enam pea ees ohtlikesse tormikeeristesse. Aga samuti nagu Alicia isa, ei jooksnud ka tema noorem tütar tormide eest, otse vastupidi – ta jooksis tormide poole.

Kuigi Alicia oli ametilt fotograaf ajalehes Miami Chronicle, oli tema tõeline kirk pildistada äikesetorme ja näidata oma fotosid veebilehel ja kohalikus kunstigaleriis.

Võimalik, et ta otsis äikesetormidest tõde isa kadumise kohta või oli lihtsalt pisut napakas. Samuti oli võimalik, et ta mängis ohtlikke torme jälitades saatusega, aga isegi kui see kõik tõele vastas, ei suutnud ta

seda tegevust lõpetada, mitte veel, mitte enne kui ta teadis... vähemalt midagi. Seni ei olnud ta kindel veel isegi selles, mis see *midagi* oli.

Tema mobiiltelefon helises, tuues ta mõtisklustest tagasi tegelikkusse. „Hallo?“

„Kus sa oled?“ küsis Jeff Barkley.

„Peaaegu pargis.“ Jeff oli kohaliku telejaama ilmateadustaja ja temast oli saanud Aliciale tormijahis parim infoallikas.

„Pööra ümber, Alicia! Riiklik ilmateenistus ennustab veetaseme tõusu koguni kolmest viie meetrini, mis muudab teetammi läbipääsmatuks ja sa jääd saarele lõksu.“

„Ma saan äikesepildid enne tehtud, kui see juhtub. Kuidas torm edeneb?“

„Oodata on tugevat äikesetormi.“

„Tore.“

„Alicia, see ei ole tore.“

„Sa tead küll, mida ma mõtlen,“ pomises naine. Ta ei tahtnud kellelegi halba. Aga mida võimsam torm, seda paremad tulevad pildid.

„Sa riskid iga kord aina rohkem. Tuleb päev, kui sa lähed sellega liiale,“ hoiatas Jeff.

„Aga see ei juhtu täna. Praegu alles vaevu tibutab. Saar on täiuslik koht, kus jälgida tormi arengut kahest kohast – ookeani poolt ja siis, kui see üle Miami liigub. Ära muretse, ei juhtu minuga midagi.“

„Sa ütled seda alati.“

„Ja see on alati tõsi.“

„Seni küll. Saada mulle sõnum, kui sa tagasi jõuad.“

„Teeme nii.“

Kõnet lõpetades jõudis Alicia parkimisplatsile. Valvuriputka oli tühi ja sildil seisis, et park on suletud, aga tõkkepuu platsile pääsemist ei keelanud.

Ta sõitis parki viivale teele nii lähedale kui võimalik. Vaevalt oli ta jõudnud auto peatada ja tuled välja lülitada, kui välk taeva valgeks lahvatas...